



Република Србија
ВИСОКИ САВЕТ СУДСТВА
Број: 010-01-00849/2011-01
Датум: 15.03.2012. године
Београд

Високи савет судства у поступку одлучивања по приговору П.Г. из Београда, изјављеног против одлуке првог састава Високог савета судства број 119-05-0448/2010-01 од 14.06.2010. године, на основу одредбе члана 5. Закона о изменама и допунама Закона о судијама ("Службени гласник РС" бр. 101/2010) и члана 29. Правила за примену одлуке о утврђивању критеријума и мерила за оцену стручности, оспособљености и достојности и за поступак преиспитивања одлука првог састава Високог савета судства о престанку судијске дужности ("Службени гласник РС" бр. 35/2011), на седници Високог савета судства одржаној дана 15.03.2012. године, донео је

ОДЛУКУ

ОДБИЈА СЕ приговор подносиоца П.Г. из Београда.

ПОТВРЂУЈЕ СЕ одлука Високог савета судства број 119-05-0448/2010-01 од 14.06.2010. године.

Образложење

Високи савет судства је објавио Оглас за општи избор судија у судовима опште и посебне надлежности у Републици Србији који је објављен у „Службеном гласнику Републике Србије“, број 52/09 од 15.07.2009. године.

На наведени оглас, подносилац приговора П.Г. је поднео пријаву за избор судије у Апелациони суд у Београду и Врховни касациони суд.

У тренутку подношења пријаве био је судија Врховног суда Србије.

Након спроведеног поступка општег избора судија, Високи савет судства је дана 16.12.2009. године донео Одлуку о избору судија на сталну функцију у

судовима опште и посебне надлежности („Службени гласник РС“ бр. 106/09), којом је утврђено да изабране судије ступају на функцију 01. јануара 2010. године.

Јединственом одлуком Високог савета судства број 06-00-37/2009-01 од 25.12.2009. године, утврђено је које судије нису изабране у складу са одредбама Закона о судијама („Службени гласник РС“ бр. 116/2008), јер нису испуниле услов за избор у суд за који су поднели пријаву, а који су предвиђени одредбом члана 45. Закона о судијама и одредбама члана 1. члана 13. и 14. Одлуке Високог савета судства о критеријумима и мерилима за оцену стручности, оспособљености и достојности за избор судија и председника судова („Службени гласник РС“ број 49/09).

Одлуком Високог савета судства број 06-00-37/2009 – 01 од 25.12.2009. године у ставу I тачка 130. изреке, утврђено је да П.Г. престаје судијска дужност дана 31.12.2009. године.

Против одлуке Високог савета судства о избору судија на сталну судијску функцију у судовима опште и посебне надлежности од 16.12.2009. године,

П.Г. је поднео уставну жалбу Уставном суду и предложио је да се његова уставна жалба усвоји и да се утврди да су му повређена и ускраћена права зајемчена Уставом и Европском конвенцијом.

Дана 25.02.2010. године подносилац приговора је изјавио жалбу Уставном суду против одлуке Високог савета судства број 06-00-37/2009 – 01 од 25.12.2009. године у делу става I којом је подносиоцу приговора престала судијска дужност дана 31.12.2009. године. Жалба је изјављена због битне повреде одредаба поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, повреде уставних права и права гарантованих Европском конвенцијом.

Високи савет судства је поступајући по правном ставу Уставног суда Републике Србије од 25.03.2010. године, донео појединачну одлуку о престанку судијске дужности број 119-05-0448/2010-01 од 14.06.2010. године, којом се замењује одлука Високог савета судства број 06-00-37/2009-01 од 25.12.2009. године у ставу I тачка 130. изреке одлуке и констатује да је П.Г. судији Врховног суда Србије, престала судијска дужност са 31.12.2009. године.

У образложењу појединачне одлуке о престанку судијске дужности број 119-05-0448/2010-01 од 14.06.2010. године, наведено је да су се разлози за сумњу код подносиоца приговора образовали у погледу достојности. Наиме, наведено је да подносилац приговора као судија Врховног суда Србије, у предмету у којем је поступао Кзп. бр. 143/07, [REDACTED], који је пред Врховним судом Србије вођен поводом захтева браниоца осуђеног за испитивање законитости правноснажних одлука Општинског и Окружног суда у Новом Саду, са председником и још једним чланом већа донео пресуду дана

17.04.2007. године, која је достављена Општинском суду у Новом Саду дана 12.07.2007. године, а апсолутна застарелост кривичног гоњења у овом предмету је наступила 04.07.2007. године, при чему се ради о кривичном делу блудне радње из члана 108 КЗ РС у вези члана 106 КЗ РС, у којем предмету су у питању малолетна лица на чији психофизички развој, такав догађај третиран оваквим поступком може оставити несагледиве последице. Наведено је да је одредбом члана 422 став 5 у вези члана 432 ЗКП-а прописано да је суд надлежан за одлучивање о захтеву за испитивање правноснажне пресуде дужан да одлуку достави првостепеном суду најкасније у року од 4 месеца, те да у конкретном случају законска обавеза није испоштована, јер су одлука и спис предмета достављени од стране Врховног суда Србије 12.07.2007. године, а захтев је поднет 12.03.2007. године првостепеном суду. Наиме, наведено је да је подносилац приговора као судија, члан већа у наведеном предмету Врховног суда Србије, несавесно поступао, јер је предмет у Врховном суду Србије запримљен дана 21.03.2007. године, седница већа је одржана 17.04.2007. године, те да је судији, члану већа морало бити познато скоро наступање апсолутне застарелости кривичног гоњења у овом предмету, о чему суд мора да води рачуна по службеној дужности. Означено је да несавесно поступање подносиоца приговора произилази из тога што се његова улога члана већа не своди само на потписивање записника о већању и гласању након што је веће донело одлуку, него је као члан већа у обавези да заједно са председником већа и другим чланом већа савесно и законито размотри све наводе захтева за испитивање законитости правноснажних пресуда нижих судова и да по службеној дужности води рачуна о апсолутној застари кривичног гоњења, а с обзиром да се у предметном случају ради о посебној природи предмета кривичног дела и да су у питању малолетни оштећени, да је цео случај обележен узнемиравањем јавности и да је Конвенцијом Уједињених нација о правима детета у члану 18. прописана заштита од злостављања и занемаривања (укључујући сексуално злостављање) уз поштовање највиших стандарда дечјих права, са нагласком на ефикасност поступања у случајевима злостављања деце и обраћања суду.

Поред тога, у образложењу појединачне одлуке о престанку судијске дужности означено је и да је Велико персонално веће Врховног суда Србије у својој одлуци Су бр. 83/07 утврдило да нема разлога за разрешење подносиоца приговора, али да је Високи савет судства мишљења да је подносилац приговора несавесно поступао и да је са председником и другим чланом већа допринео да дође до апсолутне застаре кривичног гоњења, јер је њему као члану већа морало бити познато да постоји могућност застаре и да је са председником и другим чланом већа требао да предузме све мере да до тога не дође. Даље је наведено и да се предмет морао сматрати хитним и да се одлука морала урадити у што краћем року како би се поново поступило у том предмету, те да такви разлози доводе у оправдану сумњу савесност као моралну особину у оквиру критеријума достојности.

Против одлуке Високог савета судства од 14.06.2010. године,
П.Г. је дана 12.10.2010. године поднео жалбу Уставном суду због битне повреде одредаба поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања,

погрешне примене материјалног права и повреде уставних права и права гарантованих Европском конвенцијом.

Надаље, у жалби је изнео да је Високи савет судства донео противзакониту појединачну одлуку којом је заменио јединствену одлуку, да су разлози дати у побијаној одлуци нетачни, наводећи да се заменом постојеће одлуке против које је изјављена жалба о којој није одлучено и доношењем нове одлуке, крше основна начела у правном поретку. Истакао је да је Велико персонално веће након спроведеног детаљног поступка донело одлуку којом се утврђује да нема разлога за разрешење због несавесности, објашњавајући да по закону и Пословнику поступак по ванредном правном леку у конкретном случају није био хитан, да су различите одговорности и учинак сваког члана већа, као и да је несавесно обављање судијске дужности као моралне особине у оквиру критеријума достојности трајна радња те да се према томе треба утврдити савесност за целокупно судовање судије, а не само за један предмет, као и да Конвенција УН о правима детета није ни била ратификована од стране наше државе када се одлучивало у овом предмету. Даље је навео да је његова несвесност као морална особина у оквиру критеријума достојности већ цењена од стране Великог персоналног већа Врховног суда Србије, те да се ради о „пресуђеној ствари“. Због свега наведеног, предложио је да се усвоји његова жалба и у целости поништи одлука Високог савета судства број 119-05-0448/2010-01 од 14.06.2010. године.

Одредбом члана 5. став 1. Закона о изменама и допунама Закона о судијама („Службени гласник РС“, бр. 101/2010) прописано је да ће стални састав Високог савета судства преиспитати одлуке првог састава Високог савета судства о престанку судијске дужности судија из члана 101. став 1. Закона о судијама („Службени гласник РС“ број 116/08, 58/09,104/09) у складу са критеријумима и мерилима за оцену стручности, оспособљености и достојности, које ће донети стални састав Високог савета судства, док је у ставу 3. прописано да се жалбе, односно уставне жалбе судија сматрају приговорима на одлуку Високог савета судства. Ставом 4. је прописано да о приговору одлучује стални састав Високог савета судства.

У смислу одредбе члана 5. став 1,3,4 и 5 Закона о изменама и допунама Закона о судијама, стални састав Високог савета судства је дана 23.05.2011. године донео Правила за примену одлуке о утврђивању критеријума и мерила за оцену стручности, оспособљености и достојности и за поступак преиспитивања одлука првог састава Високог савета судства о престанку судијске дужности (у даљем тексту Правила).

Одредбом члана 45. став 1. Закона о судијама је прописано да су остали услови за избор судија стручност, оспособљеност и достојност.

У поступку преиспитивања оспорене одлуке првог састава Високог савета судства, на основу члана 23. Правила за примену одлуке о утврђивању критеријума и мерила за оцену стручности, оспособљености и достојности и за поступак

преиспитивања одлука првог састава Високог савета судства о престанку судијске дужности, Комисија Високог савета судства је дана 05.09.2011. године одржала рочиште на коме се подносилац приговора изјаснио да у потпуности остаје код свих навода жалби које је поднео Уставном суду, наводећи да је у поступку који је вођен скоро три месеца, по Пословнику који је важио у Врховном суду Србије, а који поступак је исцрпљен до задње инстанце, поред Великог персоналног већа које је одлучивало о њиховим приговорима, за њега и председника већа донета одлука да није било несавесности у вршењу судијске дужности. Изјавио је да је у спорном предмету Врховног суда Србије у којем је колега Ц. био известилац, исти од Великог персоналног већа добио опомену, против које одлуке је уложио приговор тако да је по том приговору расправљао и цео колегијум, општа седница Врховног суда Србије коју је чинило 70 судија које су слушале целокупан поступак и нашле да ни у радњама судије известиоца М.Ц. нема несавесности и несавесног вршења судијске дужности, па тим пре ни у његовом, нити у раду председника већа, судије М. истичући да је фактички у питању пресуђена ствар. Даље је навео да у Врховном суду Србије по ванредном правном леку, обично на свим предметима када су хитни стоји печат, да по Пословнику није утврђено да је то хитан предмет, те да су у предметном поступку одлуку донели сутрадан 17.-ог, застара је наступила 1. јуна, а што је утврђено у току поступка од стране судије који је вршио надзор у тим поступцима и који је утврдио да су фактички имали четрдесетак дана до застаре поступка. Објаснио је да су били свесни да ће поступак застарети, да су с обзиром на битне повреде које су биле у првостепеном и другостепеном поступку, настојали да те битне повреде превазиђу и да тај предмет некако једноставно потврде, али да су, као што проистиче из извештаја, то биле такве повреде које нису могле да се превазиђу и да због тога они нису одлучивали о томе баш 17.-ог него у току маја месеца 2007. године. Даље је изнео да је и у току израде одлуке било мало техничких проблема, да је неко био на одмору, неко болестан, те да је ту направљен пропуст и да је требало до 1. јуна урадити одлуку.

Напоменуо је да он уопште није имао физички контакт са предметом, да је био трећи члан већа, те да он не зна ко се од колега задужује с којим предметом, кад ће да га изнесе, закаже, распише, све до момента када га изнесе на веће кад треба да учествује у раду и да расправља о материјалним и процесним стварима, истичући да од момента када је у мају месецу потписао записник, више није имао ни физички контакт са предметом осим потписа на записнику о већању и гласању. Појаснио је да не зна шта је било после са предметом, да је судија известилац тај који води рачуна о свему и коме ће да га да на израду, те да је трећи члан могао да буде било ко од судија Врховног суда Србије, да потпише записник о већању и гласању и да више са тим предметом нема никакав па ни физички контакт, што је и било у конкретном случају. Објаснио је да се, што сте тиче несавесности као елемента достојности, занемарује чињеница да је у питању трајна радња која се врши дужи временски период, а не у једном предмету, да се не може на основу једног предмета утврдити да ли је неко савестан и да не може после 30 година где није имао ниједну застару, због једне застаре да се поведе поступак за разрешење. Даље је навео да Конвенција Уједињених нација у моменту писања оспораване

одлуке уопште није ратификована од стране Народне Скупштине. Изјавио је и да је две године био члан Великог персоналног већа, за које време нису покренули ниједан поступак, нити су разрешавали и опомињали судије за застарели предмет, те да у том периоду док је био и председник Надзорног одбора, никад нису због једног предмета покренули поступак разрешења. Сматра да није несавесно поступао, напротив, да је дао свој допринос да се чињенично стање у потпуности утврди, додавши да у Врховном суду немају утврђене рокове за израду одлуке баш због тога што се доносе најсложеније одлуке јер су коначне и дефинитивне, да је у предметном поступку било доста повреда, да је и у првостепеном поступку једна радња застарела, да је поступак у нижестепеним судовима трајао 6 година, за који период се мењало 4-5 судија, те да они сносе одговорност што је поступак код њих застарео. Додао је да сматра да ничим није повредио било какву законитост или да је несавесно радио, не само тада, него за 36 година рада. Појаснио је да је колега добио предмет у рад 23. марта, да је писарница аутоматски послала предмет у Републичко јавно тужилаштво на изјашњење 23. марта где је био до 30.-ог, напомињући да не зна да ли је до 30.-ог или 31. или 1. априла предмет враћен судији који је за 14 дана заказао јавну седницу, позвао пуномоћника који је присуствовао јавној седници, те да је она одржана 17.-ог априла, али да није одлучено истог момента јер су видели шта има у предмету, због чега су одложили одлуку јер се неке одлуке могу и превећати. Објаснио је да је утврђено да пропусти не могу да се отклоне због битне повреде, због чега су и донели одлуку о укидању и да су били свесни да застара наступа 1. јуна, истичући да и у ситуацији да су 18.-ог, одмах сутрадан, или тог истог дана 17. априла урадили одлуку и експедовали из суда, да првостепени суд који шест година није могао да пресуди, не би могао за четрдесет дана да поступи. Додао је да је цела јавна, општа седница нашла да нема несавесности у раду судије известиоца, те да није ни он одговоран јер се ради о једном пропусту.

Комисија сталног састава Високог савета судства је спровела поступак утврђивања чињеница, те је прочитала извештај о извршеној контроли предмета Општинског суда у Новом Саду К бр. 1192/01 и Врховног суда Србије Кзп. 143/07, Одлуку Великог персоналног већа Врховног суда Србије VIII Су бр. 83/07 02.11.2007. године, извештај о раду судије Врховног суда Србије

П.Г. за 2006. 2007. и 2008. годину и извршила увид у предмет Општинског суда у Новом Саду К бр. 1192/01 и пресуду Врховног суда Србије Кзп. бр. 143/07 од 17.04.2007. године.

Из извештаја о извршеној контроли предмета Општинског суда у Новом Саду К бр. 1192/01 и Врховног суда Србије Кзп. 143/07 је утврђено да је Надзорни одбор Врховног суда Србије по захтеву Министарства правде извршио контролу предмета Врховног суда Србије Кзп. 143/07, те је утврђено да је захтев за преиспитивање законитости правноснажних одлука у предмету К бр. 1192/01 Општинског суда у Новом Саду примљен у писарницу Врховног суда Србије дана 21.03.2007. године, да је већу дат у рад 23.03.2007. године, да је истог дана писарница списе предмета доставила Републичком јавном тужиоцу на изјашњење одакле су списи предмета враћени 30.03.2007. године. Наведено је да је за судију

известноца у наведеном предмету одређен М.Ц. који је наредбом од 04.04.2007. године заказао јавну седницу већа за 17.04.2007. године, која је истог дана и одржана у саставу Д.М., као председник већа и судије П.Г. и М.Ц. као чланови већа, те да је донета пресуда којом је констатовано да је захтев основан и да су укинута првостепена и другостепена одлука. Даље је изнето да је пресуда у предмету Кзп бр. 143/07 била у раду до 10.07.2007. године када је експедована, као и да је 05.07.2007. године послат налог да се прекине извршење казне осуђеном Ј.М. те је наведено да је поступак текао хитно, али да је у делу поступка израде одлуке мало дуже трајао.

Из Одлуке Великог персоналног већа Врховног суда Србије VIII Су бр. 83/07 од 02.11.2007. године, утврђено је да нема разлога за разрешење судије Врховног суда Србије П.Г. у поступку покренутом решењем Министра правде 021-05-88/2007-02 од 12.09.2007. године, због несавесног вршења судијске дужности, одуговлачења поступка и занемаривања прописаних рокова сходно одредби члан 55. Закона о судијама. Из образложења предметне одлуке произилази да је судија П.Г. изјавио да су сви у већу били свесни чињенице наступања апсолутне застарелости, да се са садржином предмета упознао на седници већа, да одлуку нису донели одмах јер су били у дилеми да ли да пређу преко неких повреда процесног закона, али да су на крају одлучили да се преко тих повреда не може прећи и да му је било познато да се у том предмету мора хитно поступати, наводећи да се његова дужност као трећег члана већа сводила на потписивање записника о већању и гласању и да није био дужан да води рачуна о роковима из предмета.

Из извештаја о раду Врховног суда Србије за 2006. 2007. и 2008. годину, произилази да је подносилац приговора поступајући у кривичној материји, у посматраном периоду имао следеће резултате:

У 2006. години подносилац приговора је имао у раду укупно 481 предмет, решених 389 предмета, 92 нерешена предмета, те је остварио коефицијент ажурности 2,43.

У 2007. години подносилац приговора је имао у раду укупно 528 предмета, решених 436 предмета, 92 нерешена предмета и остварио је коефицијент ажурности 2,11.

У 2008. години подносилац приговора је имао у раду укупно 621 предмет у раду, решених 519 предмета, 102 нерешена предмета и остварио је коефицијент ажурности 1,93.

Ценећи све наводе из приговора, списе предмета, доказе из списка предмета и усмену изјаву са рочишта подносиоца приговора и предлог Комисије да се приговор уважи, Високи савет судства је нашао да је приговор неоснован с обзиром да подносилац приговора није испунио услов у погледу достојности.

Одредбом члана 14. став 2. Одлуке о утврђивању критеријума и мерила за оцену стручности, оспособљености и достојности за избор судија и председника судова прописано је да се разлози за сумњу у достојност образују на основу поступака који нису у складу са моралним особинама и моралним понашањем судија из ове одлуке, којом је у члану 7. прописано да су моралне особине које судију чине достојним функције: поштење, савесност, правичност, достојанственост, истрајност и узорност.

По ставу Високог савета судства, разлози за сумњу не могу бити парцијално посматрани, селективно или изоловано у односу на укупне резултате рада и без сагледавања субјективних и објективних околности због којих су ти разлози настали.

У конкретном случају, у посматраном периоду, стручност и оспособљеност подносиоца приговора нису доведени у питање, с обзиром да је исти остваривао наведене критеријуме, а што произлази из извештаја о раду Врховног суда Србије, али испуњеност критеријума стручности и оспособљености за вршење судијске функције није само по себи довољно за уважавање приговора. Наиме, подносилац приговора мора истовремено испуњавати услов и у погледу достојности, те имајући у виду да подносилац приговора у конкретном случају, поступајући као члан већа у предмету Кзп. бр. 143/07 који се водио пред Врховним судом Србије, није исказао савесност у раду и свест о друштвеној одговорности која извире из обавезе судије да сваком у разумном року обезбеди судску заштиту права и слобода, то подносилац приговора не испуњава услов у погледу достојности, што је само по себи довољан разлог за одбијање приговора и следствено томе, за престанак судијске дужности.

Наиме, како из изјаве дате на рочишту пред Комисијом Високог савета судства, тако и других доказа изведених у току поступка произилази да је подносиоцу приговора као члану већа било познато да у предмету Кзп. бр. 143/07 који се водио пред Врховним судом Србије наступа апсолутна застарелост кривичног гоњења. Исти је заједно са другим чланом и председником већа морао предузети мере како би се избегло наступање застарелости, те се његови наводи да је као члан већа имао дужност само да потпише записник о већању и гласању и да није дужан да води рачуна о роковима у предмету, не могу прихватити, имајући у виду да је подносилац приговора П.Г. био судија Врховног суда Србије, дакле судија највише судске инстанце, а нарочито имајући у виду природу кривичног дела и категорију оштећених. Такође, Високи савет судства није прихватио наводе подносиоца приговора да се поступак по ванредном правном леку према Пословнику Врховног суда Србије није сматрао хитним и да на омоту списка предмета није било означено печатом да је поступак хитан, с обзиром да је подносилац приговора, као што је већ наведено, изјавио да му је било познато да наступа апсолутна застарелост кривичног гоњења и исти није са председником и другим чланом већа предузео мере како би се избегло наступање апсолутне застарелости, а што је делом утврђено и из извештаја о извршеној контроли

предмета Општинског суда у Новом Саду К бр. 1192/01 и Врховног суда Србије Кзп. 143/07, у којем је наведено да је поступак израде одлуке мало дуже трајао.

Поред тога, Високи савет судства је ценио и наводе подносиоца приговора да је оспоравана одлука Високог савета судства незаконита јер се заснива на Конвенцији Уједињених нација о правима детета која у моменту израде оспораване одлуке није била ратификована од стране Народне скупштине РС, али је нашао да су такви наводи ирелевантни за другачије одлучивање у овој правној ствари. Наиме, сама чињеница да је реч о категорији лица која уживају и универзалну заштиту кроз акт Уједињених нација, не умањује значај њихове кривичноправне и социјалне заштите, која је несумњиво постојала и пре ратификације предметне конвенције, те су такви наводи подносиоца приговора оцењени као без значаја за другачију одлуку.

На основу изведених доказа и утврђених чињеница, стални састав Високог савета судства је утврдио да подносилац приговора неосновано побија одлуку о престанку судијске дужности од 14.06.2010. године, јер је током и овог поступка утврђено да није испунио услов достојности из члана 14. став 2. Одлуке о утврђивању критеријума и мерила за оцену стручности, оспособљености и достојности за избор судија и председника судова, те да не испуњава све потребне критеријуме да би у смислу одредбе члана 45. Закона о судијама био изабран за судију у суд за који је поднео пријаву.

Из напред наведених разлога, приговор П.Г. је одбијен и потврђена је одлука првог састава Високог савета судства број 119-05-0448/2010-01 од 14.06.2010. године, којом му је престала судијска дужност дана 31.12.2009. године, у смислу одредбе члана 29. Правила, а у вези члана 5. став 1. Закона о изменама и допунама Закона о судијама.

Због свега напред изнетог, донета је одлука као у изреци.

Ову одлуку потписује заменик председника Високог савета судства по овлашћењу председника Високог савета судства из одлуке број 021-02-64/2011-01 од 12.09.2011. године.

**ЗАМЕНИК ПРЕДСЕДНИКА
ВИСОКОГ САВЕТА СУДСТВА**

Мирјана Ивић



Поука о правном леку:

Против ове одлуке дозвољена је жалба Уставном суду Републике Србије у року од 30 дана од дана достављања ове одлуке.

Д-на:

- 1. Подносиоцу приговора**
- 2. Архиви Високог савета судства**